

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 13 maja 2026 r.,
w sprawie m.in. **M.T.**,
oskarżonego o popełnienie czynu z art. 296 § 1 k.k. i in.
inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
wyrażonej w postanowieniu Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 20 kwietnia 2026 r., sygn. akt V K 4/25,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Katowicach w dniu 27 grudnia 2024 r. wpłynął akt oskarżenia przeciwko m.in. M.T. o popełnienie czynu zabronionego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., w dniu 2 grudnia 2025 r. został otwarty przewód sądowy w sprawie i do dnia 18 czerwca 2026 r. zaplanowano terminy kolejnych czynności procesowych.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2026 r. Sąd właściwy miejscowo do rozpoznania sprawy zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. W uzasadnieniu wskazał, że

procedowanie w sprawie M.T. przez Sąd Okręgowy w Katowicach godziłoby w dobro wymiaru sprawiedliwości albowiem oskarżony, który pełni zawód radcy prawnego, występował przed tutejszym sądem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu terytorialnie właściwego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Katowicach nie wykazał w sposób wystarczający, że zachodziły realne przesłanki do zastosowania wyjątku z art. 37 k.p.k. Nie można było zgodzić się z koncepcją przedstawioną w postulacie, że w sprawie M.T. zaistniały uwarunkowania, które upoważniałyby do racjonalnego twierdzenia, że charakter jego pracy, z którym wiązało się występowanie m.in. przed Sądem Okręgowym w Katowicach, stanął na przeszkodzie do bezstronnego rozpatrzenia sprawy przez Sąd właściwy terytorialnie.

Przede wszystkim należało stwierdzić, że delegacja na podstawie art. 37 k.p.k. oparta na fakcie istnienia relacji służbowych oskarżonego z sędziami nasuwałaby niesłuszny wniosek, że w każdym wypadku, gdy sprawa w jakikolwiek sposób dotyczy osoby powiązanej z danym sądem, to wszyscy bez wyjątku sędziowie orzekający w tej jednostce organizacyjnej sądownictwa powszechnego nie są w stanie w sposób niezależny i niezawisły rozpoznać sprawy. Taka sytuacja z pewnością nie zachodzi w niniejszej sprawie, w której najpierw postanowieniem z 10 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Katowicach nie uwzględnił wniosku oskarżonego o wyłączenie sędziego sprawozdawcy od rozpoznawania jego sprawy, a do dnia dzisiejszego żaden z sędziów orzekających w katowickim Sądzie Okręgowym, liczącym aż 21 wydziałów, z których cztery są to wydziały karne, nie złożył wniosku w trybie art. 41 § 1 k.p.k. o wyłączenie go, wobec czego nie można z góry przesądzić, że w stosunku do wszystkich sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym w Katowicach istnieją ograniczenia do orzekania w sprawie V K 4/25.

Wymienione w wystąpieniu orzeczenie IV KO 21/26 służące dla poparcia tezy o konieczności dokonania delegacji, dotyczyło całkowicie innego stanu faktycznego: oskarżony był synem sędziego i nie miało żadnego przełożenia na omawianą sprawę.

Argumentacja zastosowana w wystąpieniu o braku zdolności do bezstronnego rozpoznania sprawy, w której oskarżonym jest radca prawny, okazała się dowolnym i gołosłownym twierdzeniem i jako taka nie mogła się ostać.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[WB]

[a.ł.]